

νεότης αὐτοῦ συνέπεσεν εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐν Πολωνίᾳ ἡ ποιησις ἐξήνθησε μὲ τὴν δύναμιν ἐκείνην, μεθ' ἧς ἡ νεαρὰ κάλυξ διαρρηγνύει τὸ περιβόλλον αὐτὴν περικάλυμμα. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ, καθ' ἣν τὰ πάντα ἐπιδρῶσι μετὰ τῆς μεγίστης ἰσχύος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐμεθύσκετο ἐκ τοῦ δροσεροῦ, ἀφρίζοντος, νεανικοῦ ἁρῖνου ἄσματος. Ἡ τύχη ἔδωκεν εἰς τὸ εὐαίσθητον παιδίον ὡς διδάσκαλον καὶ παιδαγωγὸν ἓνα ἐκ τῶν εὐαίσθητων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ λατρεύωσι, νὰ μετεωρίζωνται, νὰ ἀγαπῶσι. Παρὰ τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐδιδάχθη ὁ καὶς τὸ ὕψος τῆς ποιήσεως, τὴν θείαν αὐτῆς γένεσιν, τὴν σημασίαν αὐτῆς. Ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν αὐτοῦ ἀνεφλέχθη ὁ Ἀδριανὸς ὑπὸ τοῦ θείου πυρὸς τῆς ποιήσεως καὶ ἤρξατο ἐνωρὶς νὰ ζῇ ἐν αὐτῇ. Ἡ ἐν τῇ πρώτῃ τῆς ζωῆς ἀπορροφηθεῖσα μεθυστικὴ αὐτῇ ἀμβροσία ἔσχε θαυμάσιον ἐπενέργειαν ἐπὶ τοῦ ὅλου ὄργανισμοῦ. Ὁ Ἀδριανὸς ἔπαυσε προώρως νὰ ᾄδει παιδίον. Ἡσθάνετο ἑαυτὸν ποιητὴν. Μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶνε ἄνωθεν κεκλημένος, προωρισμένος ποιητής, ἤρχισε συγχρόνως καὶ ἡ τάσις τοῦ νὰ ἐπιδιώκῃ τὸν πάντων ἀνώτατον καὶ λαμπρότατον στέφανον. Ἡ τάσις αὕτη, προσελθούσα κυρίως ἐκ τοῦ χαρακτῆρός του, ὑπεβίβλετο ἴσως καὶ ὑπὸ τῆς οἰκογενειακῆς

ἀνατροφῆς τοῦ παιδός, ὅστις ὡς μονογενὴς υἱὸς ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῆς μητρὸς δι' ἀπείρου στοργῆς καὶ ἀγάπης. Δὲν ἤρκετο εἰς τὸ νὰ ᾄδει ποιητής, ἀλλ' ἤθελε νὰ ᾄδει ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν. Ἡ ἐκ μέρους τῆς μητρὸς ἀγάπη καὶ ἀποθέωσις ἐνέπνευσεν εἰς τὸν παῖδα τὴν πρώτην ἐφ' ἑαυτὸν πεποίθησιν. Ὡς ἐξ ἐνστίκτου δὲ ἤρχισε κατόπιν νὰ αἰσθάνεται ὅτι, διὰ τὴν τύχην τοῦ μεγάλου σκοποῦ του, ὥφειλε νὰ ἀφιερῶσιν ὅλον ἑαυτὸν πρὸς τοῦτο. Τοιουτοτρόπως αἱ πρώται περιπτώσεις τῶν Μουσῶν ἐπλασαν αὐτὸν ὅλως ἀκάνονιστον καὶ ἄτακτον. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα θὰ κατέληγον ἴσως, μετὰ γελοῖαν τινὰ ἀποτυχίαν, εἰς τὸ μηδέν, ἂν ὁ ἐξαιρετικὸς ἐκεῖνος διδάσκαλος, ὁ συνετώτατος ἀλλὰ εὐερέθιστος καὶ πρὸς τὸν ἐνθουσιασμόν ὑπερβαλλόντως ῥέπων ἐκεῖνος ἀνὴρ, δὲν ἐδίδασκεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸν μαθητὴν του, ὅτι ἡ ποιητικὴ μεγαλοφυΐα παρέχεται μὲν πράγματι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ θεραπεύεται καὶ καλλιεργεῖται καὶ τρέφεται ὑπὸ τῆς ἐργασίας· καὶ ὅτι ἡ τροφὸς αὕτη δύναται μὲν ἐνίοτε νὰ πνίξῃ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς τὸ περιθαλπόμενον νεότητος, ἀλλ' ἄνευ αὐτῆς τῆς τροφῆς οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ τὸ νεώτερον νὰ μετεωρίζεται, οὐδὲ καὶ νὰ περιπατῇ ἀπλῶς.

(ἔπεται συνέχεια.)

1. James Chalmers. Ὁ ἀληθὴς ἐφευρέτης τοῦ γραμματοσήμου (ἐν σελ. 49), μετὰ σχετικοῦ ἄρθρου.

2. APABES PAIZONTEΣ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ L. Carl Müller (ἐν σελ. 53). Ὁ καλλιτέχνης παρέστησεν ἐνταῦθα λίαν ἐπιτυχῶς ἐν ἐκ τῶν κυριωτάτων χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀνατολικοῦ βίου. Πᾶσαι αἱ σεμνικαὶ φυλαί, αἱ κατοικοῦσαι παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἔχουσι κοινὴν τὴν τάσιν πρὸς τὸ ἄνετον καὶ τὸ ὄνειροπόλον τοῦ βίου καὶ ἐξαιρετικὴν ἀγάπην πρὸς τὰς παιδικὰς καὶ ἀφελεῖς διασκεδάσεις, ὡς παρέχουσιν αὐτοῖς τὰ αἰθῶα παιγνίδια. Εἰς ὅλα τὰ ἀνατολικά παιγνίδια οὐδέποτε πρόκειται περὶ τοῦ κέρδους, ἀλλ' ὁ κύριος σκοπὸς τῶν παιζόντων εἶνε αὕτη ἡ ἐκ τοῦ παιγνιδίου προερχομένη διασκέδασις· διὰ τοῦτα τὰ παιγνίδια ταῦτα διατηροῦσιν ἐνταῦθα πάντοτε τὸν ἀφελὴ καὶ παιδικὸν χαρακτῆρά των, καὶ μετὰ πλείονος περιεργείας καὶ ἐνδιαφέροντος ἢ παρὰ τὰς πράσινας τραπέζας τῶν εὐρωπαϊκῶν καταγωγῶν σταματᾷ ἐνταῦθα ὁ ξένος Εὐρωπαῖος ὅπως παρατηρήσῃ τὰ ἐκφραστικώτατα πρόσωπα τῶν τε παικτῶν καὶ τῶν παρισταμένων θεατῶν.

3. ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΔΡΟΜΙΚΟΝ ΠΛΟΙΟΝ „ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ“ (ἐν σελ. 57). Νέον κατόρθωμα τῆς κατὰ θάλασσαν πολεμικῆς τέχνης εἶνε τὸ ἀμερικανικὸν καταδρομικὸν „Βεζούβιος“. Ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα τὸ πλοῖον τοῦτο ἀπεδείχθη ἀπαράμιλλον· κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ πρὸς δοκιμὴν γενόμενον πλοῦν ἐκ τοῦ ναυπηγίου Cramps ἐν Φιλαδελφίᾳ κατὰ τὸ μήκος τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ κόλπου τοῦ Delaware, ἡ ταχύτης αὐτοῦ ἦτο 39,871 χιλιόμετρα τὴν ὥραν, ἐνῶ ἐν τῷ συμβολαίῳ εἶχε προσυμφωνηθῇ ἡ ταχύτης εἰς 37,100 χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Ὡσαύτως θαυμάσια προσδοκῶνται τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων μετὰ τὴν δυναμιτιδογεμὴ τηλεβόλα τοῦ συστήματος Zalinski, ἅπερ φέρει τὸ πλοῖον. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστᾷ τὸν τρόπον καθ' ὃν εἶναι διατεταγμένα καὶ ἐστερεωμένα ἐπὶ τοῦ „Βεζούβιου“ τὰ δυ-

ναμιτιδοβόλα, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν πιθανὴν ἐνέργειαν τῶν ἐκσφενδονιζομένων βομβῶν κατὰ τινος ἐκ τῶν νέων θωρηκτῶν.

4. Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΑΟΙΔΟΣ ZENAB (ἐν σελ. 60). Ἡ καλλιθέα αὕτη τῆς Αἰγύπτου ἀηδὼν, ἣν κατώρθωσε νὰ ζωγραφίσῃ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του ὁ ἐκ Μονάχου ζωγράφος Ἀλφρέδος Schüller, ὀνομάζεται κυρίως Zenab Hanım, κατὰ γὰρ ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Καίρῳ προαστείου Bulak καὶ εἶνε θυγάτηρ ἐνὸς πρχματευτοῦ παντοφλίου. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας εἶχε φωνὴν ὡραιότητα καὶ προσεκαίτο εἰς τοὺς γάμους καὶ τὰς λοιπὰς χαρμοσύνας ἐορτῶν καὶ πανηγύρεις ὅπως τέρψῃ τὰς ἀκοὰς τῶν προσκεκλημένων ξένων δια τοῦ θαλξικαρδίου της ἄσματος. Κατὰ τινος τοιαύτην ἐορτὴν ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου Ἀσσανοῦν πασσᾶ, ἡ περικαλλὴς καὶ φιλόμουσος Faia Hanım, διαβαίνουσα ἐφ' ἀμάξης παρὰ τινος οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἐωρτάζοντο γάμοι, ἤκουσεν ἄδουσας τὴν νεαράν αοιδὸν καὶ τοσοῦτον κατεθέλχθη ἐκ τοῦ ἄσματος αὐτῆς ὥστε προσεκάλεσεν ἀμέσως διὰ τοῦ εὐνοῦχου της τὴν καλλιφώνον νεάνίδα εἰς τὸ Χαρέμιον, ἐφιλοδώρησεν αὐτὴν μὲ δαφιλὴ καὶ πλουσιώτατα δῶρα καὶ ἀκολούθως ἐπεμψεν αὐτὴν πρὸς τὴν διάσημον καὶ εὐρωπαϊκῆς φήμης ἀπολαύουσαν αοιδὸν Ἀλμας, ὅπως τελειοποιήσῃ διὰ τῆς τέχνης τὸ φυσικὸν δῶρον τῆς καλλιφώνου κόρης. Ἐντὸς ὀλίγου διαστήματος ἡ εὐφυὴς μαθήτρια, κατὰ τὴν ὁμόφωνον κρίσιν πάντων τῶν εἰδημόνων, ὑπερέβη πολὺ τὴν διδάσκαλον· ἵνα δὲ μὲν πλησίον τῆς αὐλῆς, συνεζεύχθη εἰς γάμον μετὰ τοῦ Ἀμὶν Βέη, θυσιάσασα χάριν τῆς τιμῆς ταύτης τὸν νεανικὸν αὐτῆς ἔρωτα. Δημοσίᾳ οὐδέποτε ἄδει ἡ ἑξοχος αὕτη αοιδός, ἕνεκα τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς κοινωνικῆς θέσεως· ἀπολαύει ὁμοῦ μετ' ὅλων τιμῶν, κατοικεῖ μικρὸν τι παλάτιον καὶ λαμβάνει πολυτιμώτατα δῶρα ἐξ ὅλων τῶν χαρεμίων, φέρει δὲ καὶ τὸν τίτλον τῶν εὐγενῶν ἀράβων γυναικῶν „Hanım“. Ἡ φωνὴ αὐτῆς δὲν εἶνε μὲν πολὺ ἰσχυρά, ἀλλ' ἔχει θαυμασίαν γλυκύτητα καὶ ἱκανὴν τεχνικὴν ἀσκήσιν.